

[Bjørn Elmquist]

fornuftigt og går i retning af den tendens, som jeg også nævnte for så vidt angår moderniseringerne og de sproglige forenklinger, altså en større forståelse for den almindelige borgers, den almindelige forbrugers ønsker. Forbuddet imod en forudgående aftale om værneting i sager om forbrugeraftaler opfatter vi da nærmest som en forbrugerbeskyttelse. Jeg hørte det, som den socialdemokratiske ordfører sagde, men venter naturligvis med hensyn til dette på justitsministerens svar på, om det virkelig er omfattet; sådan har vi nu ikke opfattet det. På den anden side må vi også sige, at vi ikke har underkastet det en større, grundig juridisk vurdering. Jeg vil gerne høre, hvad justitsministeren siger om det.

Jeg skal blot om det internationale sige, at det er vi helt med på. Som der står i fremsættelsestalen, vil det lette det internationale samarbejde på den civile retsplejes område og falder i tråd med regler, der allerede gælder i forhold til en række andre lande, først og fremmest de nordiske. Og så oplyser justitsministeren, at foruden EF-landene – hvilket jo nu betyder, at der er 12, der kan få klaret dette – har lande som Finland, Norge, Sverige og Schweiz vist stor interesse for at blive omfattet af domskonventionens regler.

Jeg ved, at der også i andre lande i Vesteuropa end dem, der er nævnt her, er interesse for at deltage, og i det juridiske udvalg i Europarådets parlamentariske forsamling er der flere – og det er parlamentarikere, der sidder dér – der har været inde på tanker om, at man måske kunne gøre dette til en slags Europarådskonvention. Da man har en særlig ekspertkomité, hvori der også er danske medlemmer – jeg tror endda, at nogle af de embedsmænd, der er til stede her i salen, sidder i det på Danmarks vegne – vil jeg høre, om dette er et emne, man kunne overveje at tage op i det civile retlige samarbejde, som findes i Europarådet. Så kunne vi nemlig også få lande som Østrig med, og man kunne i det hele taget åbne det for notifikation fra alle de 21 Europarådslande, i det omfang de måtte være interesserede.

Det synes jeg ville falde smukt i tråd med det, som justitsministeren skriver til sidst i sin fremsættelsestale om, at det derfor med tiden kunne blive et meget væsentligt element i det civile retlige retssamarbejde i hele Europa.

**Leif Hermann (SF):**

Hr. Bjørn Elmquist sagde, at stud.jur.er og cand.jur.er sikkert ville studere disse lovforslag med interesse og givetvis da også det, der bliver resultatet, når forslagene er vedtaget her i folketinget.

Jeg må bekende, at jeg hører til den gren af den menneskelige race, som er belastet med en juridisk embedseksamen, og disse lovforslag giver mig nogle ualmindelig ubehagelige mindelser om tildragelser i min fortid, som jeg egentlig havde troet var fortrængt. Så dukker det pludselig op igen i form af to lovforslag fra justitsministeren, og så skal man til at tage stilling til det ualmindelig indviklede, der handler om civilprocessen og dele af den internationale privatret. Det er ikke nemt. Det, der var gruppvækkende dengang, er formentlig stadig væk gruppvækkende; det er det i hvert fald for mit vedkommende.

Ledetråden for en folkesocialistisk ordfører i en sag som denne må jo være at prøve på at hitte ud af, om justitsministeren forsøger, ligesom regeringen i øvrigt, at skabe en favorisering af de bedrestillede her i landet på bekostning af dem, der ikke har fået nogen særlig lettelse i at være dansker. Jeg må indrømme, at jeg ikke kan se, at ministeren er faldet for fristelsen, selv om emnets tyngde og grad af uforståelighed måske nok kunne indbyde til det.

Meningen med lovforslag nr. L 118 er, så vidt jeg kan se, at man også på dette område skal have det lidt lettere som dansker, hvis man nu ellers hører til de danskere, der involverer sig i retssager, og det hænder jo da for nogle.

Det forenkler, så vidt jeg kan se, de gældende regler for, hvor sager kan og skal anlægges, hvis man ellers ikke kan blive enig om et bestemt værneting.

Efter bemærkningerne er hovedreglerne i den gældende ordning opretholdt, men forenklet. Hertil kommer så angiveligt, at der er kommet et par nyskabelser, som nok synes at gå i mere forbrugervenlig retning: filialværnetinget og forbrugerværnetinget. Et af de hovedkriterier, vi vil lægge vægt på, nøjagtig ligesom socialdemokratiets ordfører, er: er dette her en forbedring for den enkelte forbruger, for så vidt forbrugeren kommer ud i konflikter med modparten?